

Iz otožnih dni.

1.

Tiho, tiho, pomlad jasna, tiho sanjaj krasni maj pa ne prašaj, kam izginil mojih je oči sijaj.	daj mi svoje lepe sanje, svojo dušo v dar mi daj! In jaz dal sem vse devici, dal ji svoje duše raj.
--	---

V južni zemlji devo srečal lepo sem kot ti, pomlad, pa v očeh sem njenih čital: „Ah ti solnce mojih nad,	In zdaj vene moje lice in ugaša luč oči, deva moja je tak daleč in tak daleč moji sni!
--	--

2.

V tujem mestu blodim po aleji,
 in nad mano plavajo oblaki
 in ob meni šetajo devojke
 kakor vile na zèleni gori.
 O, kak pada in opojno vstaja
 mladih grudi burno valovanje,
 in na čelu jim žarijo sanje
 in raz lica sije hrepenenje
 za neznanim, nepopisnim.
 In za drugo druga ide
 in z očmi se mi oko srečuje
 in s pogledom vsakim sanje nove
 v duši tožni vstajajo.
 Sanje, sanje!
 Zbral sem vas nekoč, prelepe sanje,
 in nanizal vas v prekrasen venec
 pa podaril lepi, mladi devi,
 njej edini in vsem drugim nič:
 rekla je, da dušo da za vas mi.
 Pa je dušo dekle obljubilo,
 in zavel je sem od juga vetrič,
 pa je dekle dušo odtegnilo,
 da zdaj blodim po aleji tuji
 brez prijatelja, brez dragega dekleta.

Le še sanje vračajo se k meni,
in v somraku mi telo drgeče,
kadar v staja pred menoj in pada
mladih grudi burno valovanje.

3.

Odzveneli so smehovi jasni,
govori poltihi onemeli,
in vetrovi v mraku čez poljano
s temno so otožnostjo zaveli.

In srce v samoti neizrečni
silno bije, širi se in vstaja
in za nadami se vnovič dviga,
ah, in vnovič ne doseže raja.

Vse je proč, le upi negotovi
še kot nekda v srcu šepetajo,
tiho sklanjajo se k duši mladi,
da jo vnovič, vnovič goljufajo.

In nad dušo v temi polunočni
harfa se srebrnozvočna sklanja,
upe nove in prevare nove,
vekovečnih solz bolest oznanja.

4.

Pusti me, dekle, ne moti me v sanjah,
čas je minul, ki tvoj se je zval,
davno je najino solnce zapadlo,
davno sem pota si nova izbral.

Čas je bil, dekle, dan davno minuli,
toda poljub tvoj je bil prehladan,
tvoje besede so bile ledene,
divje ljubezni sem čakal zaman.

Zdaj pa, ko solnce na novo mi vzhaja,
vtapljam spet v ženskih oči se sijaj,
v noči sanjavi prihajaš do mene,
braniš stopiti v ljubezni mi raj.

Pusti me, dekle, ne moti me v sanjah,
piti iz sanj daj sladkosti mi vir,
vem, da ljubezen mi več ne zasije,
k smrti ji je zaskovikal skovir;

vendar vsaj v sanjah bi pil rad sladkosti,
ki dodelila mi nisi jih ti,
divje strasti premogočne ljubezni,
ki mi srce po njej koprne! —

Jos. Hacin.

